

SNP

REISMAGAZINE

Dichtbij & mooi
DE EIFEL

DE BERGEN IN
// Mercantour
// Oostenrijk (met kids)

UITWAAIEN LANGS DE
BRETONSE
RUST

Mercantour

BERGWANDELEN ROND DE BOVENLOOP VAN DE VAR

In de zuidelijke uitlopers van de Franse Alpen – waar Alpen en Méditerranée elkaar ontmoeten – ligt het wonderschone dal van de Haute Var. Overdag maken we de mooiste hikes door een uniek landschap met een zeer rijke flora en fauna, 's avonds genieten we van lekker eten in bijzonder gastvrije auberges. Wat wil je nog meer?

TEKST: PAUL SMIT FOTOGRAFIE: PAUL SMIT & MICK PALARCZYK

Verleden jaar was ik hier al geweest en om twee redenen wilde ik terugkeren. Ten eerste om de herfst mee te maken. Met de loofbossen beneden en het uitgestrekte larikswoud erboven zou het nog mooier worden dan in de zomer. Ten tweede omdat Gudrun's maaltijden zo lekker waren.

Nu ik terugkom heeft dochter Léonie Gîte Ferran – één van de accommodaties in de SNP-wandelreis in de Mercantour – overgenomen. Ik schrik; wat betekent dat voor het avondeten? 'Wacht maar af', zegt Gudrun met een glimlach. Ze ontvangt me, omdat Léonie inkopen doet.

Goud!

Het is vroeg als ik arriveer, want ik woon slechts één dal verderop, en dus moet ik nog een dag geduld hebben voor ik Léonie's kookkunst kan beoordelen. Samen met Jean-Marie, een wandelvriend uit mijn dorp, beginnen we aan het Circuit des Lacs, één van de mooiste bergwandelingen die je in Nationaal Park Mercantour kunt maken. Het heeft vannacht gefroren en het is nog ijskoud. Goed nieuws voor de herfstkleuren, die daardoor definitief zullen doorbreken. Het geel knalt al van de populieren en esdoorns af, die het gehucht Estenc omgeven. In de lariksbossen erboven overheerst nog groen. Tot we de boomgrens naderen. Daar worden de naalden goud, wat prachtig kleurt bij het okeren gras.

Imposante zandsteenpieken

Het eerste meertje, op Pas de Lausson gelegen, is bevroren. Wat een schitterende lijnen! Jean-Marie moet opnieuw in mijn foto figureren, maar het bepalen van de compositie duurt lang, dus hij staat te kleumen.

HET DOET DENKEN AAN DE CANADESE ROCKIES

Het uitzicht verzacht zijn lijden want links ligt het Vardal, dat vanuit het hooggebergte afdaalt naar de zee, die achter de blauwe heuvelrug aan de horizon schuilgaat. En rechts van de pas kijken we uit over het Lac d'Allos. Dit grootste natuurlijke hooggebergtemeer van de Alpen wordt omgeven door imposante zandsteenpieken: de Tours du Lac. Het doet denken aan de Canadese Rockies, die achter Moraine Lake in Banff National Park oprijzen.

Vanaf de pas volgen we de graat en ook daar komen we meren tegen. Lac des Garrets, te midden van een minerale wereld, heeft een natuurlijke kleur azuur, maar Lac de la Petite Cayolle daarna oogt alsof een kind zich met een turquoise viltstift heeft uitgeleefd. Na de kou van vandaag kan er wel een goed maal in. Kan Léonie aan haar moeder tippen?

Wat mals!

Behalve wij zijn er nog vier gasten. De jongste ken ik van gezicht: Claire Castillon! Ze verschijnt af en toe in praatprogramma's als er een nieuw boek van haar uit is. Uit de roddelbladen bij de tandarts weet ik dat ze samenwoont met de bekendste nieuwslezer van Frankrijk. Maar dat blijkt 'uit'. Haar nieuwe liefde, bergbeklimmer in zijn vrije tijd, kijkt toe hoe ze als eerste haar tanden in het kalfsvlees zet. 'Ongelooflijk, wat is dit mals!' klinkt het tenslotte.

Het zit dus goed met Léonie. Moet ook wel; ze heeft al vier zomers meegedraaid, vooral in de keuken. Het vlees komt van broer Basil, die *Highlander*-runderen houdt, en de groenten uit de eigen biotuin.

Lieflijk

Met overvloedige gesprekstof - Jean-Marie is de bibliothecaris van ons dorp en hij had Claire uitgehoord over het ontstaan van haar verhalen; een avond

in een gîte kan soms verrassend zijn - beginnen we aan een dag in het teken van de herfst. Sanguinière, de kom waar de vijf brondalen van de Var samenkomen, is bedekt met een gouden lariksbos en oogt lieflijk. In schril contrast met de zandsteenpieken eromheen.

We kiezen voor het dal naar de Col de Sanguinière, maar halen tot verdriet van Jean-Marie nooit de top, vanwege de schitterende lariksen onderweg en de foto's die dat uitlokt. Vorig jaar verkende ik een ander dal, naar de Col de la Roche Trouée, met inderdaad een gatenkaas van zandsteen op de pas. Terug in het dal liep ik destijds gelijk op met twee Nederlandse gezinnen die een deel van hun bagage op ezels geladen hadden. Ze waren net begonnen aan een ezeltrektocht van SNP Naturreizen.

Ze vertelden hoe op een bepaald moment een ezel weigerde een bruggetje te passeren. Duwen, trekken, dreigen, lieve woordjes, een lekkere boterham - niets werkte. Met hun mobieltje belden ze Itinérance, de lokale organisatie waar SNP mee samenwerkt, en vroegen om raad. Niets hielp. Toen zei Christine van Itinérance: 'Geef me de ezel dan maar!' 'Pardon?' De

Foto's met de klok mee, vanaf linksboven:

- > 'Masterchef' Léonie van Gîte Ferran in Entraunes.
- > Het Circuit des Lacs, Pas de Lausson. Het water is eind oktober al bevroren.
- > Grote oren, maar luisteren ho maar!

moeder van het gezin sprak goed Frans, maar hier moest ze toch iets verkeerd verstaan hebben. 'Donnez-moi l'âne, s.v.p.', herhaalde Christine. De iPhone werd voor een oor van het eigenwijze dier gehouden. Wat volgde was een niet mis te verstane verbale schop onder de kont, een blik van 'oei, oei, de bazin!' en reeds was de ezel het bruggetje over.

Meesterpsychologen

Drie dagen later zitten we zelf bij Christine aan tafel. Ze moet lachen om mijn verhaal. 'Ja, dat herinner ik me nog goed. Weet je, als we nieuwe gezinnen krijgen die met de ezels op pad gaan, is onze belangrijkste taak psychologie. In de korte tijd dat we de mensen voor vertrek meemaken, moeten we hen tegen het licht houden - zonder dat ze het merken, natuurlijk. Daarop baseren we welke dieren we meegeven. Ezels zijn even individualistisch als mensen; onze keus maakt of breekt de vakantie. We maken weleens een foutje, maar geloof me, we moeten ervan leven, dus we zijn meesterpsychologen geworden!'

Nog twee dagen wandelen we in de buurt van Villeplaine, waar Itinérance gevestigd is. Zonder ezels. Hier, in het zuidelijk deel van de bovenloop van de Var, is het warmer, het ruikt naar de Provence en het gesteente is wijnrood. Alle hellingen zijn afgerond, behalve waar de gapende afgrond van de Gorges de Daluis zich opent. Het is één van de spectaculairste kloven van Europa, minder bekend dan de Gorges du Verdon en ook minder lang, maar veel smaller. Door zijn rode kleur doet hij, voor wie 's zomers beneden door de rivier waadt, niet onder voor de beroemdste slot canyons in Arizona. Maar ook van boven af, bijvoorbeeld vanaf het Point Sublime, 300 meter loodrecht boven de Var, maakt hij grote indruk.

Waarom Lulu?

Op de laatste avond, als ik Christine en haar schoondochter Anita, die tegenwoordig Itinérance leidt, mijn foto's op het camera'scherm toon, laat ik me ontvallen dat het me ook weleens leuk lijkt met een ezel te vertrekken. 'Oh, dan krijg je Lulu mee', zeggen ze in koor. Verbaasd kijk ik hen aan, me realiserend dat ik ondertussen psychologisch doorgelicht ben. Ik durf het haast niet te vragen: 'Waarom Lulu?' 'Dat is de geduldigste.' Jean-Marie schiet proestend in de lach.

Even voorstellen: Christine Kieffer

Tijdens onze reizen in de Mercantour maak je (waarschijnlijk) kennis met Christine Kieffer. Zij is eigenaresse van de Eco-Gîte in Villeplane en organiseert voor SNP de ezelwandelingen.

Hoe begon dat eigenlijk met die ezelwandelingen?

Christine: 'Heel terloops. Gérard, mijn man, en ik kochten hier dertig jaar geleden een *cabane* en begonnen die te vervangen door een huis. Omdat er nog geen verharde weg was, kochten we twee ezels om alle spullen te vervoeren. Toen het huis af was, waren we gehecht aan de dieren. Wat te doen? Eerst zijn we maar 's op vakantie gegaan, met onze kleine kinderen én de ezels. Eentje leek wel een wandelende hamburger, zoals hij zat ingeklemd tussen enorme pakken pampers! Het bleek ontzettend leuk, juist met kinderen. Dus besloten we Itinérance op te richten om het aan andere mensen te gaan aanbieden. Achteraf blijkt dat we de eersten waren, samen met een stel in de Pyreneeën.'

En de groot geworden kinderen draaien ondertussen ook mee?

Anita: 'Ja. Guillaume, mijn partner, is wandelgids en loopt regelmatig mee op de begeleide wandelingen. 's Winters is hij ski-instructeur, net als ik, zo leerden we elkaar kennen. Ondertussen run ik hier 'het kantoor', maar haal ook de gasten van het station. Jérémie, Christine's tweede zoon en onze meesterkok, heeft de Eco-Gîte gebouwd, waar de gasten hun eerste nachten doorbrengen.'

We lopen de 800 meter naar het dorp, waar slechts vijf gezinnen wonen.

Anita: 'De gîte oogt alsof hij er altijd gestaan heeft, niet? Toch is hij pas in 2012 gebouwd. Met collectoren op het dak, voor zonnewarmte. Daar komt het douchewater en de warmte in de radiatoren vandaan.'

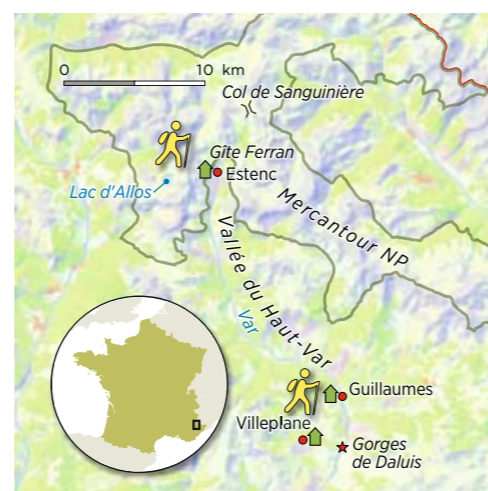
KLEINE MACEO NEEMT MISSCHIEN OIT DE TEUGELS OVER

Opvallend aan de kamers zijn de verschillend gekleurde tegelmozaïeken op de vloer.

Jérémie: 'Die hebben we in Marokko uitgezocht, net als de meubels, en toen met een container laten overkomen. De kleuren op de bovenste verdieping horen bij de seizoenen, elke kamer één. Beneden gaat het om landschappen; rood hoort bij de Gorges de Daluis. We hebben ook twee yurts.'

REISINFORMATIE

Ga je mee naar de Mercantour?

FRANKRIJK - MERCANTOUR, 9 DAGEN

De turkooizen spiegels van de Alpes Maritimes, wandelvakantie langs auberges en hotelletjes. Vanaf € 935. REISCODE 304191

FRANKRIJK - MERCANTOUR, 8 DAGEN

De bergwereld van de Haut Verdon en Val d'Entraunes, wandelvakantie langs boswachtershuizen, herberg en hotel. Groepsreis. Vanaf € 930. REISCODE 101445

FRANKRIJK - MERCANTOUR, 8 DAGEN

Bergwandelen met ezel door de Alpes Maritimes. Gezinsvakantie langs yurt en herbergen. Vanaf € 735. REISCODE 354060

FRANKRIJK - PARC NATIONAL MERCANTOUR - BED&DO, 4 DAGEN

Multi-actief avontuur vanuit eco-lodge of Mongoolse yurt. Vanaf € 395. REISCODE 404012

GA VOOR MEER INFORMATIE NAAR SNP.NL/MERCANTOUR